

[Bindslev.]

faa saadanne Forhandlinger bragt i Stand, at der virkelig kunde blive gennemført rationelle Regler for Uddelingen af disse Understøttelser.

Som jeg ved tidligere Lejligheder har haft Anledning til at pointere, er Hovedskaden ved den Maade, hvorpaa man uddeler disse Understøttelser, den, at der ikke klart skelnes mellem, hvad der er Hædersgave, og hvad der er Understøttelser. Det er ganske klart, at der blandt Mænd og Kvinder, der har baaret en Kulturopgave i vort Samfund, vil være saadanne, som det vil være Samfundet magtpaaliggende at hædre ogsaa gennem en Pengegave. Det bruger man i andre Lande, og det vil ikke være urimeligt, at man ogsaa bruger det her. Det er tillige ganske klart, at der i et Samfund som vort, der er saa lille, at det ikke altid byder netop de kulturelle Faktorer de økonomiske Muligheder, som kunde være ønskelige, ogsaa er en Række Mænd og Kvinder, hvis kulturelle Arbejde ikke giver dem et tilstrækkeligt Udkomme. Det vilde være rimeligt, om Staten ogsaa overfor dem tog sig en støttende Opgave paa, uden at man dog dermed vilde sige, at man vilde lade Hæderen ledsage Pengene. Her har vi, som det er for Øjeblikket, en Sammenblanding, som betegner en Forfuskning af det Princip, jeg mener maa og bør ligge til Grund for Ordningen. Man behøver blot at gennemgaa de to Lister, der foreligger i Anmærkningerne til Finanslovforslaget, og man vil, for saa vidt man overhovedet har noget som helst Kendskab til vore Forfattere herhjemme, være ganske klar over, at det i adskillige Tilfælde maa skønnes urimeligt at støtte Forfattere, som i Forvejen har deres gode Udkomme, og hvis Talent og Indsats ikke er af en saadan Karakter, at man vil hædre dem; medens der er andre, som det er rimeligt at yde en større Understøttelse, fordi deres kulturelle Arbejde under de Vilkaar, som nu en Gang bydes Aandsarbejdere herhjemme, ikke er egnet til at give dem et rimeligt Udbytte. Det er herpaa, jeg mener, nye Regler maatte og skulde raade Bod.

Jeg vil i denne Sammenhæng ogsaa gerne pege paa, at det er ganske urimeligt, at en Forfatter, fordi han har udgivet nogle faa Bøger, som skønnes af Værdi, derefter skulde have livsvarig Pension af Staten. Det er og bliver en Meningsløshed. Ved nye Regler burde man komme bort ogsaa herfra i videst muligt Omfang. Derimod vil jeg anbefale en anden Vej, som man ogsaa i nogen Maade er inde paa, nemlig hvor det drejer sig om, at en For-

fatter eller Videnskabsmand vil paatage sig en enkelt Opgave, som han gerne ønsker Statens Støtte til, at han da i disse specielle Tilfælde kan søge Statens Støtte til at kunne udføre Arbejdet, tage sig Tid til at gøre det, Tid til de nødvendige Studier. Der er herhjemme en Række kulturvidenskabelige og kulturhistorisk arbejdende Forfattere, jeg gerne vilde have Lov til at pege paa i denne Sammenhæng, og som jeg mener man bør kunne række en hjælpende Haand ved Understøttelser af denne Art.

Der synes mig ogsaa at være Anledning til at kritisere, at det næsten er lige meget, om en Bevilling er givet som 3-aarig, eller om den hører til de saakaldte faste aarlige Bevillinger. Er en Forfatter en Gang kommet ind paa Finansloven, synes det umuligt at faa ham ud igen undtagen i ganske specielle Tilfælde, som vi har haft et enkelt af i Rigsdagen, hvor en Opinion har rejst sig imod en Forfatter, som førte til, at vedkommendes Navn blev strøget paa Finansloven. Forholdet skulde ikke behøve at være af en saadan Karakter, at en saadan Opinion skulde være nødvendig; der maatte være klare og tydelige Grunde til Stede for, at man gik med til en livsvarig Pensionering af Forfattere.

Jeg har ved tidligere Lejligheder peget paa de Retningslinier, jeg mener man skulde følge, og vil gerne igen have Lov til ganske kort at ridse dem op. For det første maa der være en klar og skarp Skillelinie mellem, hvad der er Hædersgave, og hvad der er Understøttelse. Hædersgaven burde kun gives til de faa uomtvisteligt betydelige Talenter, som har indlagt sig Fortjeneste af Nationen. Dernæst skulde der gives rigelige eller i alt Fald rundelige Understøttelser til Forfattere, hvis Talent og Betydning er af en saadan Karakter, at det var rimeligt for Samfundet at støtte dem. Men saa skulde der vel at mærke foreligge en klar og begrundet Ansøgning, der redegjorde for, at disse Forfattere virkelig trængte til Understøttelse for at kunne udføre dette Kulturarbejde, saa vi ikke skal se den Meningsløshed, at en Række Forfattere, der i Forvejen har deres gode Udkomme, ogsaa tager Statsunderstøttelse, fordi det nu en Gang er blevet det blaa Stempel, som det i Offentlighedens Øjne skønnes at være. Endelig vilde jeg finde det rimeligt, at man havde en Række Understøttelser af mere stipendieagtig Karakter, der kunde gives som Opmuntring til lovende unge Talenter, som man gerne vilde hjælpe over de første og vanskelige Skridt paa deres Forfatterbane.

Jeg mener, at der her er givet Ret-